

Divi Thomae Aqvinatis Doctoris Angelici Opera Omnia

Summa diligentia ad exemplar Romanæ Impreßionis restituta
Complectens Quæstiones, Qvæ Dispvtatæ Dicvntvr, & Quæstiones
Quodlibetales, siue Placitorum eiusdem S. Thomæ

Thomas <von Aquin, Heiliger>

Venetiis, 1593

Vtrum numerus personarum sit in diuinis.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-72780](#)

nem in communione. Et similiter hoc nomen, Persona, & si non significet paternitatem neq; filiationem neque communem spirationem, aut professionem, tamen significat relationem in communione, per modum iam dictum, sicut & hoc nomen relatio suo modo.

ARTICVLVS V.

Vtrum numerus personarum sit in diuinis.

Q VINTO quæritur, vtrum numerus personarum sit in diuinis. Et vñ p non. Dicit. n. Boetius in lib. de Trin. Hoc vere vnum est, in quo nullus est numerus: sed Deus est verissime vñus. ergo in eo nullus est numerus. Sed dicendū, quòd in Deo non est numerus simpliciter: sed numerus personarum.

¶ 2 Sed contra, semper ad fīm quid, sequitur sim plieiter qñ determinatio nō est diminuēns. sequitur enim, Est homo albus. ergo est homo: sed nō sequitur, Est homo mortuus. ergo est homo: sed hoc quod d numerus personarum, non est deter minatio diminuēns, cum persona sit quoddam cōpletissimum. ergo sequitur si est in diuinis numerus personarum, qñ sit ibi numerus simpliciter.

¶ 3 Præt. Vni opponitur multitudine, fīm Philos. 10. Metaph. sed opposita non insunt eidem. Cū ergo in Deo sit summa vñitas, non potest in eo es se aliquis numerus, vel aliqua pluralitas.

¶ 4 Præt. Vbi cumque est numerus, ibi est pluralitas vñitatum: vbi autem sunt plures vñitates, ibi est multiplex esse: aliud enim est esse huius vñitatis, & aliud illius. Si ergo in Deo est numerus, oportet quòd sit ī eo multiplex esse, & ita multiplex effētia, quod patet esse falsum.

¶ 5 Sicut vnum est indiuīsum, ita multitudine non est sine diuīsione: sed in Deo non potest esse alia qua diuīsio, cum non sit ibi aliqua compositio: ergo non potest esse in diuinis aliquis numerus.

¶ 6 Præt. Omnis numerus habet partes: compo nitur enim ex vñitatibus: fed in Deo non sunt aliqua partes, cum non sit ibi compositio. ergo in Deo non est numerus.

¶ 7 Præt. Illud per quod creatura differt a Deo, non debet Deo attribui: creatura autem differt a Deo per hoc, quod in numero quodam constitu ta est, secundum illud Sap. 11. Omnia in numero, pondere, & mensura constituiti. Numerus ergo non debet ponī in diuinis.

¶ 8 Præt. Numerus est species quantitatis: in Deo autem non est aliqua quantitas, propter quod si aliquid quantitatem significans in diuinam prædi cationem venerit, mutatur in substantiam, vt dicit Boetius in lib. de Trin. Aut ergo numerus nullo modo est in diuinis, aut ad substantiam pertinet, quod est contra fidem.

¶ 9 Præt. Vbi cumque est numerus, ibi sunt numeri passiones, vt perfectum, & diminutum, multiplicatio & diuisio, & alia huiusmodi: quae con sequuntur numerum: hæc autem in Deo esse non possunt. ergo in Deo non potest esse numerus.

¶ 10 Præt. Ois numerus finitus est, quod ergo est infinitus, non est numerabile. ergo cū Deus sit infinitus, in eo non potest esse numerus. Sed dicendū, qñ Deus, & si est infinitus nobis, est tñ infinitus sibi.

¶ 11 Sed contra, verius competit Deo quòd competet ei secundum seipsum, quām quod competit ei secundum nos. Si ergo Deus est finitus sibi, infinitus autem nobis, verius est finitus, quām infinitus, quod patet esse falsum.

¶ 12 Præt. Secundum Phil. in 10. Metaph. Numerus

A est multitudino mensurata per vnum: Deus est men sura non mensurata. ergo in Deo nō est numerus. ¶ 13 Præt. In omni natura q̄ non differt à sō sup petito, impossibile est multiplicari supposita illius naturæ, pp hoc enim impossibile est esse plures ho mines in vna natura humana, quia hic homo nō est sua humanitas. Et ideo multiplicatio ī diuīduorū ī vna natura humana, cōsequit diuersitatē prin cipiorum individualium, q̄ nō sunt de rōne nature cōs. In substantijs aut̄ immaterialibus in quib. ipfa natura speciei est suppositum subsistens, non est possibile esse plura individualia vnius speciei: sed in Deo maxime est idem natura, & suppositum, quia ipsum est diuinum quod est natura diuinæ, est subsistens. Impossibile est ergo quòd in natura di uina sit plura supposita, vel plures personæ.

¶ 14 Præt. Persona est nomen rei, ergo vbi non est numerus rerum, non est numerus personarū: sed in Deo non est numerus rerum. Dicit enim Dam. Lib. 1. c. 12. q̄ in diuinis pater, & filius & Spiritus sanctus, re ḡdem sunt vnum, ratione aut̄, & cogitatione diffe rent. ergo in Deo non est numerus personarum.

¶ 15 Præt. Impossibile est ī aliquo vno esse rerū pluralitatem, abique rerum compositione: Deus aut̄ vñus est. Si ergo in Deo sunt plures personæ, quod est esse plures res, sequitur quòd ī eo sit cōpositio, quod implicati diuinæ repugnat.

¶ 16 Præt. Absolutū pfectus est q̄ relatiū: sed proprietates aboliuntur, i.e. attributa essentialia, ut sapientia, iustitia, & hinc, nō cōstituunt ī deo plures p̄sonas. ergo nec p̄prietates relative, vt p̄nitas, & filiatio. ¶ 17 Præt. Ea quib. aliqua ab inuicem distinguuntur, comparantur ad ipfa sicut differentiæ constitutiū ipsorum. Si ergo persona ī diuinis, relationibus distinguuntur, oportet q̄ relations sint quasi differentiæ constitutiua personarum, & ita in personis diuinis erit aliqua compositio, cū differenti adueniens generi constitutæ speciem.

¶ 18 Præt. Ea quæ distinguuntur per formas spe cie differentes, nec est specie differre, sicut homo, & equus differunt specie, sicut rōnale, & irrationalē, p̄nitas aut̄, & filiatio sunt relations specie differentes. ergo si persona diuina solis relationib. distinguuntur, necesse est q̄ specie differat, & ita non erunt vnius naturæ, quod est cōtra fidem.

¶ 19 Præt. Non est intelligibile q̄ aliqua sint sup positi diuersa, quorum est vnum esse: sed in diuinis non est nisi vnum esse. ergo impossibile est q̄ sint ibi plura supposita, vel plures personæ.

¶ 20 Præt. Cū creatio sit proprie actio Dei, oportet q̄ procedat a qualibet supposita diuīng naturæ, impossibile est aut̄ p̄ hæc actio cum sit vna, prouia nat̄ à pluribus suppositis, quia vna actio non est, nisi ab uno agente. ergo impossibile est q̄ diuīng naturæ sint plura supposita, sive plures personæ.

¶ 21 Præt. Diuersitas proprietatū, non facit diuersa supposita in istis inferiorib. non-n. per hoc q̄ hæc est albus, & ille niger, est hoc suppositū humanæ nature aliud ab illo: sed per diuersitatem materiæ individualis q̄ est substantia indiuīduorū, hoc suppositū est aliud ab illo. Si ergo in diuinis nō est diuersio, nisi p̄ proprietates relatives, impossibile est q̄ sit ibi pluralitas suppositorū vel personarū.

¶ 22 Præt. Supremæ creature sunt Deo similiores, quām infimæ in infimis autem creaturis sunt plura supposita in vna natura, nō autem in supremis, sicut in corporib. cœlestib. ergo nec in Deo sunt plures personæ in vna natura.

¶ 23 Præt. Qñ tota pfectio speciei iūcuntur ī vno sup Quest. dis. S. Thome. L 4 posito,

QVAEST. IX. DE PERSONIS DIVINIS. ART. V.

posito, non sunt plura supposita illius naturae, sicut Phil. probat in 1. Cœ. & mun. q̄ est vnuus tanū mūdus, quia constat ex tota sua materia, tota autem perfectio diuinæ naturæ inuenitur in uno supposito. Non ergo sunt plura supposita, uel persone in una natura. Sed dicendum, quod ad plenitudo diuinæ gaudij requiritur quod sit consortium plurimi in diuinæ natura, quia nullius rei sine cōsortio potest esse iocunda possit, ut dicit Boetius. Oportet etiam ad perfectionem amoris, ut unus diligit alterum quantum scipsum.

T 24 Sed contra, plenitudinem gaudij, & amoris h̄c in alio, est eius qui non habet bonitatis sufficientiam in seipso. Vnde Phil. dicit in 9. Eth. q̄ maiori qui non habent delectabilem in seipso, querunt cum alijs conuersari, boniān querunt conuersari, secum quasi in seipso causam iocunditatis habentes, diuinæ autem natura non potest esse absque oī sufficientia bonitatis. ergo cum vnum suppositum diuinæ naturæ habeat in se, omnem plenitudinem gaudij, & amoris, non pp̄ hoc oportet ponere in diuinis plura supposita, uel plures personas.

SED CONTRA est, quod dicitur primæ Ioan. vlt. Tres sunt qui testimoniū dant in celo, pater verbum & Spiritus sanctus.

T 25 Præt. Athanasius dicit in symbolo, Tote tres personæ coeterae sibi sunt, & coæquales. ergo est in diuinis numerus personarum.

RESPON. Dicendum, q̄ pluralitas personarum in diuinis, est de his quæ fidei subiacet, & naturali ratione humana, nec inuefigari, nec insufficiēre intelligi potest; sed in patria intelligentium expectatur, cum Deus per essentiam videbitur visione fidei succedente: sed tñ sancti patres propter instantiam eorum, qui fidei contradicunt coæcti sunt & de hoc differere, & de alijs quæ spectant ad fidem, modeste tñ & retuerenter ablique comprehendendi p̄ sumptione. Nec talis inquisitio est inutlis, cum p̄ eam eleuctus animus ad aliquid veritatis capiendum quod sufficiat ad excludendos errores. Vnde Hil. dicit in lib. de Tri. Hoc credendo, pluritatem personarum in diuinis, incipe, percurre, persifle: & si non pertinuerunt me sciam, tñ gratulabor, p̄fecturum. Quj. n. p̄c infinita prosequitur, & si nō contingat aliquando, tñ proficiet prodeundo. Ad manifestationem ergo qualiter huius q̄onis, & præcipue s̄ in quod Aug. eam manifestat, considerandum est q̄ omne quod est perfectum in creaturis, oportet Deo attribui, secundum id quod est de ratione illius perfectionis absolute, non secundum modum quo est in hoc vel in illo. Non enim bonitas est in Deo, vel sapientia, secundum aliquid accidentis, sicut in nobis, quāmuis in eo sit summa bonitas, & sapientia perfecta. Nihil autem nobilis, & perfectius in creaturis inuenitur, quām intelligere, cuius signum est q̄ inter ceteras creaturas, intellectuales substantias sunt nobiliores, & s̄ in intellectum ad Dei imaginem facte dicuntur. Oportet ergo q̄ intelligere Deo conueniat, & omnia quæ sunt de ratione eius, licet alio modo conueniat sibi quām creaturis. Deratione autem eius quod est intelligere est quod sit intelligens, & intellectum. Id autem quod est per se intellectum, non est res illa cuius notitia per intellectum habetur, cum illa quāque sit intellecta in potentia tantum, & sit extra intelligentem, sicut cum homo intelligit res materiales, ut lapidem, vel animal, aut aliud huius modi, cum tamen oporteat quod intellectum sit in intelligenti, & unum cum ipso. Neque etiam in-

Lib. 2. inter
principium
& medium.

Ansel. 1 mo
nologio. c.
14.2 medio.

D. 751.

F tellectum, per se est similitudo rei intellectu, per quam informantur intellectus ad intelligentiam. Intellectus enim non potest intelligere, nisi secundum quod sit in actu per hanc similitudinem, sicut nihil aliud potest operari secundum q̄ est potentia, sed secundum q̄ sit actu per aliquam formam. Hac ergo similitudo se habet in intelligendo, sicut intelligentia principium, ut calor est principium calcinationis, non sicut intelligentia tempestus. Hoc est primo, & per se intellectum, quod intellectus in seipso concipi de re intellectu, quod in lud sit definitio, tunc aliqua enuntiatio, secundum.

G P ponuntur duæ operationes intellectus in 3. de Anima. Hoc aut̄ sic ab intellectu conceputum, & verbum interius, hoc n. est quod significatur per vocem. Non enim vox exterior, significat ipsum intellectum, aut formam ipsius intelligibilem, aut ipsum intelligere; sed conceptum intellectus, quo mediante, significat rem, ut cum dico, homo ut homo est animal. Et quantum ad hoc non differt utrum intellectus intelligat se, vel intelligat aliud a se. Sicut enim cum intelligit aliud a se, format conceptum illius rei, quod vox significatur, ita cum intelligit seipsum, format conceptum sui, quod vox etiam potest exprimere. Cum ergo in Deo sit intelligere, & intelligendo seipsum, intelligat omnia alia, oportet q̄ ponatur in ipso esse conceptum intellectus, que est absolute de ratione eius quod intelligere. Si autem possemus comprehendere, intelligere diuinum quid, & quō est, sicut comprehendimus intelligere nostrum, non est tanta conceptionem conceptio verbi diuinis, sicut neque conceptio verbi humani. Possumus tñ scire quid nō in & q̄uo non sit illud intelligere, per quod possumus scire dictam verbi concepti a Deo, & verbi concepti ab intellectu nostro. Scimus enim primo, q̄ in Deo est tñ unum intelligere, non multiplex, sicut in nobis. Aliud enim est intelligere nostrum, quod intelligimus lapidem, & quo intelligimus plantam, sed unum est Dei intelligere, quo Deus intelligit & scit, & omnia alia. Eredo intellectus n̄i conceptum multa verba, sed verbum conceptum a Deo est vnum tantum. Iterum intellectus n̄i imperfectum, plenumque intelligit, & seipsum, & alia intelligit, autem diuinum non potest esse imperfectum. Vnde verbum diuinum est perfectum, perfecte omnina representans: verbum autem nostrum frequenter imperfectum, iterum in intellectu nostro aliud intelligere, & aliud esse: & ideo verbum conceptum in intellectu nostro, cum procedat ab intellectu, inquantum est intellectus, non unitus in natura, sed solum in intelligere. Intelligentia autem Dei est esse eius. Vnde verbum quod procedit ab Deo in quantum est intelligens, procedit ab eo, quantum est existens. Et propter hoc verbum conceptum habet eandem essentiam, & naturam, quam intellectus concipiens. Et quia quod recipit naturam, in reb. uiuentib. d̄ genitum, & filius, verbum diuinum d̄ genitus, & filius. Verbum uiuentium non potest dici genitum, ab intellectu nō nec filius eius, nisi metaphorice. Sic ergo relinquitur, q̄ cum verbum intellectus nostri ab intellectu differatur in duobus, in hoc l. & quod est ab eo, est alterius naturæ, subiecta a diuino verbo naturæ differentia, ut ostēlum est, relinquitur q̄ sit differentia secundum hoc solum, q̄ est ab alio. Cum ergo differentia causet numerum, relinquitur quod in Deo sit solum numerus relationum, relationes autem in diuinis non sunt accidentia, sed

K

vnaque; eatum est realiter diuina essentia. Vnde & vnaque; eum est subsistens, sicut diuina essentia, ut sicut diuinitas est idem quod Deus. Ita paternitas est idem quod pater, & per hoc pater idem quod Deus. Numerus ergo relationum, est numerus rerum subsistentium in diuina natura. Res autem subsistentes in diuina natura sunt diuinae personae, ut ex praecenti articulo patet. Et propter hoc ponimus personarum numerum in diuinis.

AD PRIMUM ergo dicendum, quod Boetius per verba illa intendit excludere numerum a diuina essentia: de hoc enim agit.

AD SECUNDUM dicendum, quod licet personae in quantum sunt subsistentes, non habent, quod diminuant de ratione numeri, habent hoc tamen in quantum sunt relationes. Nam distinctio secundum relationes est minima, sicut & relatio minimus haber de ente, inter omnia genera.

AD TERTIUM dicendum, quod unitas, & plura lita attribuuntur Deo non secundum idem: sed unitas secundum essentiam, pluralitas secundum personas: vel unitas secundum absoluta, pluralitas secundum relations.

AD QUARTUM dicendum, quod cum pluralitas unitatis ex aliqua distinctione causetur, ubi est distinctio secundum esse, oportet, quod unitates secundum esse differant. Vbi autem est distinctio secundum relations, oportet, quod unitates ex quibus constitut pluralitas, solum relationibus abinuicem distinguantur.

AD QUINTUM dicendum, quod qualibet distinctio sufficit ad pluralitatem similem constitutandam. Vnde sicut in Deo non est diuisio secundum absoluta, quia sine compositione esse non potest, sed solum distinctio ratione: ita non est in Deo pluralitas quantum ad absolute, sed solum quantum ad relations, utram dictum est.

AD SEXTUM dicendum, quod unitates semper sunt partes numeri, si loquamus de numero absolute quo numeramus: si autem loquamus de numero, qui est in febus, tunc non est ratio totius, & partis in numero nisi sicut inuenitur rotu, & pars in rebus numeratis. Diuersae autem relations in diuinis, non sunt partes, sicut paternitas & filiatione non sunt partes sortis, quantum sit pater, & filius diuersorum. Vnde nec unitates relationum comparantur ad numerum relationum, ut partes.

AD SEPTIMUM dicendum, quod creatura differt a Deo in hoc, quod producitur in numero essentiarum principiorum: talis autem non est numerus personarum.

AD OCTAVUM dicendum, quod numerus, qui est species quantitatis causatur ex divisione continui. Unde sicut quantitas continua est quid mathematicum, quia est separata a materia sensibili sive rationem, & non sive esse: ita & numerus, qui est species quantitatis, qui est est subiectum arithmeticæ, cuius principium est unum, quod est prima mensura quantitatis. Vnde pater, quod hic numerus non potest esse in rebus immaterialibus, sed est in eis multitudine, quæ opponitur vniusquod conuenienter cum ente, quia quidem causatur ex divisione formalis, quod est per quidam formas oppositas, vel absolutas, vel relatives. Et talis numerus est in diuinis.

AD NONUM dicendum, quod illæ passiones consequuntur numerum, qui est species quantitatis, qui competit in diuinis, ut dictum est.

AD X. Dicendum, quod Deus est infinitus sive perfectionem magnitudinis & sapientia, & huiusmo-

A dicitur. Vnde in Psal. dicitur sapientia eius non est numerus: sed processio in diuinis sive quam multiplicatur persona diuina, non est in infinitum: non enim est immoderata diuina generatio, ut Aug. in lib. de Trinitate. Et ideo nec personarum numerus est infinitus.

AD XI. Dicendum, quod Deus dicitur finitus sibi, non quia cognoscat se esse finitum, sed quia ita est modicatur ad se, sicut ad nos comparantur finita, in quantum comprehendit seipsum.

AD XII. Dicendum, quod illa definitio datur de numero secundum quod est in genere quantitatis, ad quod pertinet ratio mensura.

AD XIII. Dicendum, quod in rebus creatis principia individuanta duo habent, quorum unum est, quod sive principium subsistendi, natura enim cōis de se non subsistit, nisi in singularib. aliud est, quod sive principia individuanta supposita natura cōi ab inuicem distinguuntur. In diuinis autem proprietates personales hoc solum habent, quod supposita diuina natura abinuicem distinguuntur, non autem sunt principium subsistendi diuinae essentia. Ipsa enim diuina essentia est sive subsistens: sed conuerso proprietatis personales habent, quod subsistat ab essentia. Ex eo enim paternitas habet, quod fieri res subsistens, quia essentia diuina cui est idem sive rem, est res subsistens, ut inde sequatur, quod fieri essentia diuina est Deus, ita paternitas est pater. Et ex hoc est etiam quod essentia diuina non multiplicari: sive numerum ex pluralitate sive sibi oppositorum, sicut accidit in istis inferiorib. Nam ex eo aliquid sive numerum multiplicatur, ex quo subsistantia habet. Licet autem diuina essentia sive seipsum (ut ita dicam) individuetur quantum ad hoc quod est per se subsistere: in ipsa una existente secundum numerum, sunt in diuinis plura sive oppositorum abinuicem distincta per relations subsistentes.

AD XIV. Dicendum, quod sive pater, & filius, & spiritus sanctus non res sed solum ratione differunt, nihil prohibet unum de altero praedicari: sicut uerbi, & trinitatis deesse inuicem predicantur. & similiter pater est filius, & eccliesia, quod est heres Sabelliana. Vnde dicendum est, quod sive pater, & filius, & spiritus sanctus sunt tres res, ut Aug. dicit in libro doctrinae christiana, si tamen res pro re relativa accipiatur: si enim sumatur pro absolute, sic sunt una res, ut idem Aug. dicit. Et hoc modo sumendum est, quod Damascus dicit, quod sunt unum re. Quod autem dicit, quod ratione tria distinguuntur, est iter exponitur id est, relatione. Nam relatione & si per coparationem ad relationem oppositam distinctionem reali faciat in diuinis, tamen ab essentia diuina non differt, nisi ratione, cum hocce relatio inter omnia genera debilius modo res est.

AD XV. Dicendum, quod pluralitas res in diuinis, est pluralitas relationum subsistentium oppositorum, ex quo non sequitur compositione in diuinis. Nam relatione coparata ad essentiam diuinam, non differt ratione sive solu, unde non facit compositionem cum ipsa, sicut nec bonitas, nec aliud essentiarum attributorum: sed per coparationem ad oppositam relationem est pluralitas rerum, non tamen compositione, quia relationes oppositas, in quantum hinc abinuicem distinguuntur. Compositio uero non est ex aliquibus distinctis, in quantum distincta sunt.

AD XVI. Dicendum, quod attributa essentiae nullam abinuicem habent oppositionem, sicut relationes. Et ideo licet subsistant sicut relations, non tamen constituant pluralitatem sive oppositorum abinuicem distinctorum,

In principijs individualibus duo haec anni maduertas.

D. 1148.

L. i. cap. x.
etcc. 10.
Eodē loco
nunc dicitur.

Loco citato
in argu.

QVAEST. IX. DE PERSONIS DIVINIS. ART. V.

stinctorum, cū pluralitas distinctionem sequatur: distinctione vero formalis fit ex aliqua oppositione.

Aproposito. Dicendum, q̄ in diuinis non differt, quod significatur per medium formā, & quod significatur per modum suppositi, vt diuinitas, & Deus paternitas, & pater. Et ideo non oportet, q̄ licet proprietates relatiæ sint quasi differentiæ cōstituentes personas, quod faciant compositionem aliquam cum personis constitutis.

Ad xvi. Dicendum, q̄ licet pater, & filius nō distinguuntur ab inuisicē: nī paternitate, & filiatione, non tñ oportet, q̄ pater, & filius quasi specie differant in diuinis, qui paternitas, & filiatio sunt relationes fīm speciem diuersa. Non enim iste relationes se habent ad diuinas personas, vt speciem dantes, sed magis vt supposita distinguentes, & cōstituentes. Illud aut̄ quod se habet ad personas diuinias, vt speciem dās, est natura diuina, in qua filius est similis patri. Nā generans generat sibi similem fīm speciem, non fīm individualis proprietates. Sicut ergo Sortes, & Plato licet non distinguenter ad inuisicē individualiter, nī albedine, & nigredine, que sunt diuerſā qualitates fīm speciem, nō tñ specie different, quia id quod est species albo & nigro, non est species Sorti, & Platoni: ita nec sequitur, q̄ pater, & filius species differant, propter differencentiam paternitatis, & filiationis fīm speciem licet in diuinis non possit proprie dici aliquid differre secundū speciem, cum non sit ibi species & genus.

Ad xix. Dicendum, q̄ nullo modo concedendum est, q̄ in diuinis sit nī vnum esse: cū esse semper ad essentiam pertinet, & præcipue in Deo, cuius esse est sua essentia. Relationes aut̄, quæ distinguunt supposita in diuinis, non addunt aliud esse super esse essentie, quia non faciunt compositionē cū essentia, vt dictum est. Omnis aut̄ forma addens aliquid esse super esse substantiale, facit compositionem cum substantia, & ipsum esse est accidentale: sicut esse albi, & nigri. Diuerſitas ergo fīm esse sequitur pluralitatē suppositorū: sicut, & diuerſitas essentiae in reb. creatis. Neutrū aut̄ in diuinis.

Ad xx. Dicendum, q̄ operatio egreditur ab agē te rōne formæ, vel virtutis, quæ est principiū operationis. Et ideo nihil prohibet à trib. personis, que sunt vnius naturæ, & virtutis, vnam creationē procedere: sicut si trium calidorum eset unus numerus, calor, vna numero ab eis calefactione proueniet.

Ad xxi. Dicendum, q̄ formas individualentes in rebus creatis non sunt subsistentes, sicut in diuinis, & ideo non est simile.

Ad xxii. Dicendum, q̄ in rebus creatis ad multitudinē suppositorū, sequit multiplicatio essentiarū, qđ non accidit in diuinis. vnde rō non sequitur.

Ad xxiii. Dicendum, q̄ licet tota, & perfecta diuinitas sit in qualibet triū personarum fīm proprium modum existendi: nī ad perfectionem diuinitatis pertinet, vt sint plures modi existendi in diuinis, vt. s. sit ibi à quo aliud & ipse à nullo, & aliquis qui est ab alio. Non n. eset omnimoda perfectio i diuinis, nisi eset ibi processio verbi, & amoris.

Ad xxiv. Dicendum, q̄ ratio illa procedit, ac si diuinæ persona per essentiam distinguenter. Sic enim plenitudo gaudij quā habet pater in filio, eset in aliquo extrinseco, & non haberet pater hoc in scipio: sed quia filius est in patre, vt verbum ipsius, non posset esse patri plenum gaudium de scipio, nisi in filio: sicut nechomo de scipio gaudet, nisi per conceptionem quam de scipio habet.

ARTICVLVS VI.

Vtrum nomen personæ conuenienter possit predicari pluraliter in diuinis.

SExto queritur vtrum nomen personæ conuenienter possit pdicari pluraliter in diuinis, & vñ quod non. Perlon. n. est substantia, vt ex definitione Boetij patet, sed substantia nō pdicatur pluraliter in diuinis, ergo nec persona.

T2. Pr̄t. Alianō nomina absoluta pdicatur tñ singulariter in diuinis, vt sapiens, bonus, & huiusmodi: sed hoc nomen persona est nomen ab aliis, ergo non debet pdicari pluraliter in diuinis.

T3. Item nomen personæ à substantia sumi vñ, & significet individualium in genere substantia, & persona dicatur quasi per se vna: subsistere aut̄ ad cōsentiam pertinere vñ, quæ non multiplicatur in diuinis, ergo nec nomen personæ pluraliter potest pdicari. Sed dicendū, quod licet subsistere funatur ab essentia: tñ dicere possumus, q̄ in diuinis sunt tres subsistentes, & similiter quod tres personæ.

T4. Sed cōtra, ea quæ significat essentiam in diuinis non possunt pdicari pluraliter, nī sint adiectum, quæ non trahunt numerū à forma significata, sed à suppositis, cū econtra sit in substantiis. Vnde dicimus, q̄ in Deo sunt tres aeterni, si ly eterni aut̄ suntur: si vero substantiae, tunc veram est quod Athan. dicit, q̄ non sunt tres aeterni sed tres eterni. Hoc aut̄ nomē persona est substantiam, nō adiectum. ergo nō debet pdicari in plurali.

T5. Pr̄t. Licet adiectiuia essentia pdicatur pluraliter, in diuinis tñ formæ significata non dicantur pluraliter, sed singulariter tñ. Et si cōtra quod modo dicamus pluraliter tres eternos in diuinis, nullo tamen modo dicimus tres aeternos. Et si ergo aliquo modo possit dici, quod sunt tres personæ in diuinis, nullo tamen modo potest dici, quod sunt tres personalitatem.

T6. Pr̄t. Sicut Deus significat diuinitatem habet, ita persona diuina significat subsistentiam in diuinitate: sed sicut dicimus in diuinis tres subsistentes in diuinitate, ita tres habentes diuinitatem. Sic ergo hac ratione potest dici, quod in diuinis sunt tres personæ: similiter poterit dici, quod sunt in diuinis tres dīj, quod est hereticum.

T7. Pr̄t. Boetius dicit in lib. de Tri. quod idem sunt tres dīj, quia Deus non differt à Deo in diuinitate: sed similiter persona diuina non differt à persona diuina aliqua personalitatis differentia, & videtur, cum commune sit eis hoc, quod est de persona. ergo persona pluraliter in diuinis pdicatur.

T8. Pr̄t. Athanasius dicit, quod alia est persona patris, alia filij, alia Spiritus sancti: distinctione aut̄ est causa numeri. ergo persona pluraliter debet diciari in diuinis.

RESPON. Dicendum, quod nomina dīstantia, sicut iam supra dictum est, trahunt numerū à forma significata: adiectiuia vero à supposito, cuius ratio est, quia nomina substantia à genere per modum substantiarū: adiectiuia vero per modum accidentis, quod individualiter, & multipliciter per substantiam, substantia uero per scipiam. Quidam